

הלכה עזרה

ע"פ ע"פ

דמיון מנפתי דמי וואסו

ל"ג ספ"ט (ל"ג)

ל"ג ספ"ט ר"פ

ע"פ קצ"ד (ה' ע"פ)

: בני ביישן [ן] נהוג דלא' דמי אולין מצור לצידון במעלי שברא אתו בניידו קמיה דר' יוחנן אמרו לו אברתין אפשר להו' אגן לא אפשר לן (ג) אמר להו' יכבר קיבלו אבותיכם עליהם שנאמר "שמע בני מוסר אביך ואל תמוש תורת אבך :

ע"פ י"ד ס' ה"ך ס' ד' ע"פ ס' ק"ה

ר"ז (פ"ג)

דמי ה"ד ע"פ

יניחו כשכיל עשין : מנור לידון. יום הסוק של ידון כע"ס וחס מחמירים על טעמן שלא להכנסל מלכי שבת : סוס אפשר לפו. להמנע מן הסוק שעשירים היו : פארווא. לוכו :

ספ"ה תפודה ע"פ

למדת לשה (א"ח ה"א ע"פ)

יב"ד א"מ ח"ה א"ח ע"פ

ע"פ י"ד ס' ה"ך

ב [ן] קבלת הרבים-חלה עליהם ד' ועל זרעם. ואפילו בדברים שלא קבלו עליהם בני העיר בהסכמה אלא שנחנו

ע"פ (פ"ג)

כן מעצמם לעשות גדר וסייג לתורה [ן] [ן] וכן הבאים מחוץ לעיר לדור שם הרי הם כאנשי העיר ז וחייבים לעשות [ן] [ן] בתקנתן [ן] ואף בדברים שהיו אסורים בהם בעירם מפני מנהגם ואין מנהג העיר שבאו לדור בה לאסור ח הותרו בהם אם אין דעתם [ן] לחזור :

ולענין דינא נראה כסדרת הרא"ש וסייעתו, דלעולם יש לו לעשות כמנהג המקום שדעתו להשמקע שם צין לקולא צין לחומרא, (רק במקום שיש לחוש למחלוקת, אל ישנה ממקום שהוא שם אפילו להקל), וכן פסק רבינו ירוחם נמי צ' חלק ה' [ן], א.

ד' דמי ה"ד ע"פ

ספ"ה תפודה (פ"ג)

(ה) בתקנתן. מיהו היינו דוקא כמנהג חשוב שנהגו כן על פי תלמיד חכם, אבל כמנהג גרוע אינו מייב לעשות בתקנתן שלא צנייהם או צפני תלמיד חכם, רק צפני עם הארץ מייב לנהוג כן כדי שלא יחלל, כן כחכו המוספות. מיהו כמז הרא"ש דאם יש לחוש למחלוקת אסור בכל ענין שאין לשנות מפני המחלוקת, ועיין בא"ח סוף סימן תל"ו נמנאר כל מוץ לחמוס אין נומניס עליו חומרי המקום שהלך לשם, ועיין לעיל סוף סימן (פ"ג) [פ"ג], [ע"ך ס" ז]. ועיין [עירך] כנסת הגדולה שהביא חלוקי דינים לענין המנהגים. מנהג שנעשה לכבוד התורה דוחה אפילו שבות דרבנן, מהיר"ק שורש ט', ועיין במשא מלך בדיני המנהגות [נעילת שערים כמנהגי האיסור תקיה ח]. ועיין בחוות יאיר סימן קצ"ו דשם יבואר אם הבן מחוייב לנהוג חסידות ופרישות שנהג אביו. ושם יבואר דין ק"ק שנחבר ונתפורזו הבעלי בתים אם עדיין עליהם כל חומרות המקום

(ה) בתקנתן. עיין באר היטב (ס"ק ה) ומה שכתב ועיין בחוות יאיר אם הבן מחוייב לנהוג כו', עיין בזה בחשובת זכרון יוסף חלק י"ד סימן י"ד מה שכתב על דבריו, והעלה דאין הבן מחוייב להתנהג בהנהגת אביו וזולת מה שהתנהג גם הבן מאז הגדיל שהרגילוהו אבותיו ללכת בדרכיהם, ועל אופן זה מיירי נמי המחבר שכתב קבלת הרבים חלה עליהם ועל זרעם, דהיינו שכבר נהגו כן יושבי העיר זרעם והיו כנדר גם לזרעם, ולהכי חייבים לעשות בתקנתן, משא"כ אם הבן לא התחיל להתנהג מעולם במנהג הטוב של אביו, אין הבן מחוייב להתנהג בפרישות ההוא, ע"ש :

שנחבר. ועיין הלכות קטנות [מ"א] סימן ק"ג, ע"ש :

ע"פ י"ד ע"פ

במקומות שיש קהילות חלוקות בתקנותיהם, שהם כמו שני צחי דינין בעיר אחת פלג מורין כצית שמאי ופלג מורין כצית הלל, דליח ציה משום לא תתגודדו' לא תעשו אגודות אגודות כדאיתא בפרק קמא דיצמות', ונשא איש מאנשי קהילה אחת אשה מאנשי קהילה אחרת, אין ספק שהאשה היא נכללת עם בעלה בכל חיובין, דאשתו כגופו בכל הדברים, ונפטרה מקהילת צית אציה. ודבר זה מילתא דפשיטא היא, ואין צו ספק, שלא יהיו שנים מסובין על שולחו אחד חלוקין צעיסותיהן, האסור לזה מותר לזה,

אס' היו הקהילות מורדות זו מזו מחמת איזו תקנה צנייהם. והשאלה אינה אלא אם נחללמנה האשה אם היא חוזרת לצית אציה כאשר היחה קודם שנישאת, או תישאר עם צית בעלה כאשר היחה קודם שנחללמנה.

ונראה, שאם יש לה זרע ממנו תישאר עם זרעה בכלל חיוביהם ותקנותיהם, ואם אין לה זרע ממנו תשוב לצית אציה.

